

dělných nebo provozovacích zařízení v odst. 1 tohoto paragrafu uvede-
ných (hnacích strojů, parních kotlů a parních přístrojů), neb u kterých
síla upotřebených motorů je tak malá, že nebezpečnost úrazu proti
pouhé ruční práci není podstatně zvýšena, je zařaditi do nebezpeč-
ných tříd stanovených pro podniky neužívající motorů. Tohoto výji-
mečného ustanovení lze, jak ze slovního znění tohoto ustanovení plyne,
jsou-li dány podmínky v něm uvedené, použiti jen tehdy, když syste-
matické rozřídění podniků, uvedené v přehledu připojeném k tomuto
nařízení, rozlišuje mezi podniky užívajícími motorů a podniky bez mo-
torů, zařadí-li podnik podle toho do jedné nebo do druhé kategorie
a stanoví různé nebezpečenské třídy (srov. Budw. A 8052/1911). Nelze
proto poukazem na cit. § 2 odst. 2 s úspěchem se domáhati toho, aby
pro podnik stěžující si strany bylo použito třídy A a procenta nebez-
pečí 1 nejvýše 2, nevyvrací-li stížnost zároveň názor žal. úřadu, že za-
řazení bylo právem provedeno podle analogie titulu 469 c). Stížnost
však proti volbě titulu 469 c) schématu cit. min. nař. nemá žádné řádně
provedené námítky, zejména nedovozuje nesprávnost volby titulu s hle-
diska § 5 tohoto min. nař., jehož se dovolává jak žal. úřad, tak i úra-
zová pojišťovna; je-li tomu tak, nemůže nss vzhledem k předpisu § 18
zákona o ss toto zařazení podrobiti své kontrole a musí tudíž vycházeti
z toho, že předpoklady pro analogii titulu 469 c) jsou in concreto
splněny. Pak ovšem — ježto titul 469 c) nezná rozlišování mezi podniky
s motory a bez motorů — nemůže přisvědčiti stížnosti, že mělo býti
postupováno podle § 2 odst. 2 cit. min. nař.

Nss nemohl stížnosti dáti za pravdu ani v tom, že mělo býti použito
třídy A, ježto titul 469 c) tuto nebezpečenskou třídu nestanoví, nýbrž
stanoví jen třídu I. Ostatní vývody stížnosti mají podle obsahu zmí-
něných námitek za cíl dovoditi, že přiměřená by byla třída nebezpe-
čenská A a nebezpečenské procento 1, nejvýše 2. Vycházejí tedy vý-
vody ty z jiného předpokladu nežli nař. rozhodnutí a míjejí se proto
s cílem. S hlediska zatřídění podniku podle analogie titulu 469 c) —
jehož správnost nebyla, jak shora uvedeno, stížností vyvrácena — ne-
formuluje stížnost žádných námitek, zejména nedovozuje, že by při
volbě tohoto titulu, jemuž odpovídá nebezpečenská třída I, bylo pro-
cento nebezpečenské 5 nepřiměřené a že by mělo býti sáhnuto k pro-
centu 4, nejnižšímu to procentu této třídy:

Č. 12.784.

**Pojišťovací právo: * V případě čl. III § 4 odst. 2 vlád. nař.
č. 112/1934 Sb. stačí, uvede-li zaměstnavatel v přihlášce nebo oznámení
změn okolností pro poskytnutí úlevy rozhodné, a není třeba, aby nárok
na úlevu výslovně uplatňoval.**

(Nález z 18. února 1937 č. 25.109/34.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Trnavě proti rozh. okr. úřadu v Trnavě
ze 14. září 1934 o sociálním pojištění.

V ýrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Okr. nem. pojišťovna v Trnavě předepsala platebním výměrem z 23. srpna 1934 Augustinu M. v Hrnčiarovcích za jeho 11 zaměstnanců za červenec 1934 pojistné příspěvky invalidní a starobní. Augustin M. namítal ve stížnosti, že šlo o sezonní dělníky při žních a mlácení, kteří jsou podle §§ 5 a 6 vlád. nař. z 15. června 1934 č. 112 Sb. vyňati z pojistné povinnosti invalidní a starobní.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad zmíněné stížnosti z těchto důvodů: St-I přihlásil své zemědělské dělníky jako žence. Ženci jsou zahrnuti mezi osoby, které podle § 4 lit. b) čl. III vlád. nař. č. 112/1934 Sb. jsou ex lege vyňaty z pojištění invalidního a starobního. Okr. nem. pojišťovna měla k této okolnosti přihlédnouti ex offio a nepředepisovati pojistné příspěvky invalidní a starobní. St-I tím, že označil zaměstnance jako žence, dosti učinil ustanovení odstavce 2 § 4 čl. III cit. vlád. nař. a bylo na okr. nem. pojišťovně, aby v případě nejistoty dala si vyšetřiti okolnosti, které mají vliv na úlevu podle tohoto ustanovení. — —

Ve věci samé je na sporu otázka, lze-li označení zaměstnance v přihlášce jako »žnec« pokládati za uvedení okolnosti rozhodné pro poskytnutí úlev a je-li okr. nem. pojišťovna povinna vzíti na tuto okolnost zřetel z moci úřední, jak za to má žal. úřad, či je zapotřebí, aby v přihlášce bylo ještě výslovně uvedeno, že se zaměstnavatel domáhá úlev ve smyslu čl. III § 4 odst. 1 vlád. nař. č. 112/1934 Sb., jak tvrdí stížnost. Soud uvažoval o věci takto:

Podle 1. odst. § 4 čl. III vlád. nař. č. 112/1934 Sb. jsou na přechodnou dobu dvou let, t. j. od 1. července 1934 do 30. června 1936, pojištěním invalidním a starobním povinni deputátníci, hospodářská čeleď a stálí zemědělstí dělníci na denní plat, kteří jsou odkázáni svou výživou na tento pracovní výdělek a jsou zaměstnání u téhož zaměstnavatele aspoň po tři měsíce nejméně po 16 dnů v měsíci (písm. a), kdežto osoby nezahrnuté do skupiny osob právě uvedených vyjímají se z pojistné povinnosti invalidního a starobního pojištění (písm. b). Podle 2. odstavce cit. § 4 je zaměstnavatel osob uvedených v odst. 1 povinen v přihlášce (§ 17) a v oznámení změny (§ 19) uvést okolnosti rozhodné pro poskytnutí úlev podle odst. 1. Neučiní-li tak, má nárok na tyto úlevy teprve od prvního dne příspěvkového období, které následuje po dni, kdy přihláška nebo oznámení změny, obsahující sdělení okolností rozhodných pro úlevu, došly do pojišťovny.

Stěžující si pojišťovna sama připouští, že kdyby v přihlášce bylo výslovně uvedeno, že se zaměstnavatel domáhá úlev podle čl. III § 4 cit. vlád. nař., bylo by označení zaměstnance slovem »žnec« dostatečným k odůvodnění dotyčné žádosti zaměstnavatelovy. Stojí tedy na stanovisku, že jen nedostatek výslovného projevu přání po úlevách v přihlášce zbavuje zaměstnavatele nároku na úlevu, uznávajíc označení zaměstnanců slovem »žnec« za uvedení okolnosti pro poskytnutí úlev rozhodné. Práví-li však shora cit. odst. 2 § 4 čl. III vlád. nař. č. 112/1934 Sb., že zaměstnavatel, který v přihlášce nebo v oznámení změny neuvědne o k o l n o s t i p r o p o s k y t n u t í ú l e v r o z h o d n é, má nárok na tyto úlevy teprve od prvního dne příspěvkového období následujícího po sdělení těchto okolností pojišťovně, plyne z toho nepochybně, že

zaměstnavatel, který v přihlášce okolnosti pro úlevu rozhodně uvede, nárok na úlevu, a to již od počátku, má, aniž se musí výslovně této úlevy domáhati.

Nebrojí-li proto stížnost proti názoru žal. úřadu, že ženci spadají mezi osoby podle čl. III § 4 odst. 1 lit. b) z pojistné povinnosti invalidního a starobního pojištění vyňaté, připouští-li dále označení slovem »žnec« za uvedení okolností pro poskytnutí úlevy rozhodné a postačí-li podle shora vyloženého názoru nss pouhé uvedení takových okolností bez výslovné žádosti za úlevu k uplatnění nároku na úlevu, pak nelze shledati nař. rozhodnutí nezákonným.

Č. 12.785.

Samospráva obecní. — Popisné věci. — Řízení správní: I. * Také podle § 25 zák. čl. XXII:1886 může usnesení obce, učiněná ve vlastních veřejných záležitostech, v cestě instanční naříkati — pokud tu není speciální normy jiné — jen poplatník (volič) s hlediska svého materiálního zájmu poplatnického. — **II. *** Usnesení obce o změně jména ulice může jednotlivý občan (i v oblasti, kde platí § 25 zák. čl. XXII:1886,) v cestě instanční bráti v odpor jen s hlediska svého materiálního zájmu poplatnického.

(Nález z 18. února 1937 č. 10.893/37.)

V ě c: Emil B. v Mukačevě (adv. Dr. Zdeněk Landes z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 10. září 1934 o změně pojmenování ulice.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Vlád. komisař města Mukačeva, dovolav se pravomoci dané mu výměrem zem. úřadu v Užhorodě ze 14. ledna 1933 a § 10 zákona č. 266/1920 Sb., změnil 14. června 1934 pojmenování ulice Judy Halévyho v Mukačevě na ulici Darke Tšuve.

Zem. úřad v Užhorodě zamítl nař. rozhodnutím odvolání poplatníků a voličů v Mukačevě, mezi nimi i Emila B.

St-1 v soudní stížnosti podané na toto rozhodnutí namítá po stránce formální, že vládní komisař, který byl pověřen prozatímním vedením obce, neměl práva změnití pojmenování ulice, ježto na něho přešla působnost obec. zastupitelstva jen v záležitostech neodkladných, z nichž mohla by obci vzejít škoda, a o takovou záležitost že v daném případě neběží, v meritu pak vytýká, že osoba Judy Halévyho má pro židovské obyvatelstvo v zemi, k němuž i on patří, zvláštní význam, a že ulice byla nově pojmenována podle díla pro židovské obyvatelstvo bezvýznamného.

Nss, uvažuje o stížnosti, musil se především zabývati otázkou legitimacy st-logy s hlediska § 2 zákona o ss, t. j. otázkou, bylo-li nař. rozhodnutím vůbec dotčeno nějaké subjektivní právo st-lovo. Tuto otázku zkoumá nss samostatně bez ohledu na to, jaké stanovisko za-